

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2006. július 18.*

A C-214/05. P. sz. ügyben,

a **Sergio Rossi Spa** (székhelye: San Mauro Pascoli [Olaszország], képviseli: A. Ruo avvocato)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2005. május 10-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselek: O. Montalto és P. Bullock, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

a **Sissi Rossi Srl** (székhelye: Castenaso di Villanova [Olaszország], képviseli S. Verea avvocato)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas tanácselnök, J. Malenovský (előadó), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2006. március 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- ¹ Fellebbezésével a Sergio Rossi Spa az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-169/03. sz., Sergio Rossi kontra OHIM ügyben 2005. március 1-jén hozott

ítéletének (EBHT 2005., II-685. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amely elutasította a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) első fellebbezési tanácsának az R 569/2002-1. sz. ügyben 2003. február 28-án hozott, a Calzaturificio Rossi Spa, jogutódja a Sergio Rossi Spa és Sissi Rossi Srl közötti felszólalási eljárás ügyében hozott határozata (a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezése iránti keresetet.

Jogi háttér

- 2 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-a az alábbiak szerint rendelkezik:

„A Bíróság Alapokmányának 21. cikkében említett keresetlevél tartalmazza a következőket:

[...]

c) a jogvita tárgya és a felhozott jogalapok rövid ismertetése;

d) a felperes kérelmei;

e) szükség esetén a felajánlott bizonyítékok megjelölése.”

3 Ugyanezen eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ának első albekezdése értelmében:

„Az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.”

4 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94 módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha:

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.”

5 A 40/94 rendelet 73. cikke így szól:

„A Hivatal [OHIM] határozatait indokolni kell. A határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.”

6 Ugyanezen rendelet 74. cikke értelmében:

„(1) A Hivatal [OHIM] az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a Hivatal [OHIM] a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A Hivatal [OHIM] figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.”

A jogvita előzményei

7 Az Elsőfokú Bíróság az alábbiak szerint írta le a jogvita előzményeit:

1 „1998. június 1-jén (a Sissi Rossi Srl [a továbbiakban : Sissi Rossi]) a [40/94] rendelet alapján közösségi védjegybejelentést tett [az OHIM-nál].

- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a SISSI ROSSI szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 18. osztályba tartozó árukkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással: »bőr és bőrutánsatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárak; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök; esernyők, napernyők és sétapálcák; ostorok és lószerszámok«.
- [...]
- 5 1999. május 21-én a Calzaturificio Rossi Spa a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján felszólalt a bejelentett védjegynek a »bőr és bőrutánsatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárak; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök« vonatkozásában történő lajstromozása ellen.
- 6 A felszólalás iránti kérelemben hivatkozott védjegyek az Olaszországban 1991. november 11-én lajstromozott MISS ROSSI szóvédjegy (védjegybejelentési szám: 553 016) és az ugyanezen a napon Franciaországra kiterjedő hatállyal lajstromozott MISS ROSSI nemzetközi védjegy (védjegybejelentési szám: 577 643). Az ezen korábbi védjegyekkel megjelölt áruk a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó »cipők«.

[...]

- 8 A Calzaturificio Rossi Spa 2000. november 22-én közjegyzői okiratban rögzített, beolvadással történt egyesülését követően az azóta Sergio Rossi Spa elnevezésű felperes lett a korábbi védjegyek jogosultja.
- 9 2002. április 30-i határozatával a felszólalási osztály elutasította a védjegybejelentési kérelmet a felszólalásban szereplő valamennyi áru vonatkozásában. Lényegében úgy ítélte meg, hogy a felperes csak a »női cipőket« illetően szolgáltatott elegendő bizonyítékot a korábbi védjegyek tényleges használatára, illetve arra vonatkozóan, hogy ezen áruk és a védjegybejelentésben szereplő »bőr és bőrutánszatok, más osztályba nem tartozó bőr- és műbőrárak; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök« hasonlóak. Ezenkívül a felszólalási osztály arra a következtetésre jutott, hogy a francia fogyasztó szemében ezek a megjelölések hasonlóak.
- 10 2002. június 28-án a [Sissi Rossi] fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.
- 11 Az OHIM első fellebbezési tanácsa [megtámadott határozatával] hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és elutasította a felszólalást. A fellebbezési tanács lényegében úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó megjelölések kismértékben hasonlóak. A szóban forgó áruk terjesztő hálózatát, rendeltetését és jellegét összehasonlítva másfelől azt állapította meg, hogy az áruk közötti különbségek jóval többet nyomnak a latban, mint a kisszámú közös jegyek. Kiemelten vizsgálta és megcáfolta azt az állítást, miszerint a »női cipők« és a »női táskák« egymást kiegészítő kapcsolatuknál fogva lennének hasonlóak. Következésképpen a fellebbezési tanács szerint nem áll fenn a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint az összetévesztés veszélye.”

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott határozat

- 8 2003. május 12-én az Elsőfokú Bíróság Hivatalánál benyújtott keresetlevelével a Sergio Rossi Spa keresetet indított a vitatott határozat ellen, elsődlegesen e határozat egészben, másodlagosan pedig részben történő hatályon kívül helyezését kérve azon részében, amely kimondja, hogy a védjegyek, beleértve a MISS ROSSI szövédjegyet, nem téveszthetők össze a „női táskák” és a „női cipők” vonatkozásában.
- 9 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt elutasította egyes, a Sergio Rossi Spa által a női cipők és női táskák hasonlóságának alátámasztása céljából benyújtott bizonyítékok – köztük főként internetes oldalakon megjelent újságcikkek, reklámok és fényképek – tekintetbevételét, mivel ezen dokumentumok az OHIM előtti igazgatási eljárás keretén belül nem kerültek benyújtásra.
- 10 A vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelemmel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsődleges kérelmet el kell utasítani, és kizárólag a másodlagos kérelmet kell vizsgálni. Az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapította, hogy a keresetből és különösen az első kereseti kérelemből, valamint a felperes szóbeli előterjesztéséből az tűnik ki, hogy a felperes álláspontja szerint a felszólalással érintett valamennyi áru, vagyis egyrészt a „bőr és bőrutánzatok; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök”, másrészt a korábbi védjegyekkel megjelölt „női cipők”, hasonlóak. Az Elsőfokú Bíróság megállapította továbbá, hogy a keresetlevelében kifejtett érvelés kizárólag „női táskákra” és „női cipőkre” hivatkozik. Mivel nem terjesztettek elő olyan érvet, amely kétségbe vonná a fellebbezési tanács azon álláspontját, miszerint a „bőr és bőrutánzatok; állatbőrök; utazótáskák és bőröndök” és a „női cipők” körébe tartozó áruk nem hasonlóak, az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, nincs szükség az előtte hivatkozott jogalap vizsgálatára, mivel az az ütköző áruk állítólagos hasonlóságán alapult.

- 11 Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a felperes által az OHIM előtti eljárás során tett valamennyi észrevételre irányuló általános hivatkozás nem orvosolhatja a keresetlevélben kifejtett érvek hiányát. Végezetül az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy csak a tárgyaláson és így túl későn került sor a felperes azon kijelentésére, miszerint ezeket az árukat ugyanazon csatornákon keresztül értékesítik, és ugyanazon nyersanyagból készülnek.
- 12 Ezt követően az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a közösségi védjegybejelentéssel érintett „női táskák” és a korábbi védjegyekkel megjelölt „női cipők” közti hasonlóságot, valamint a szóban forgó megjelölések közötti hasonlóságot, és megállapította, hogy a szóban forgó védjegyek között nem áll fenn az összetévesztés veszélye. Következésképpen a keresetet elutasította.

A felek kérelmei

- 13 Fellebbezésével a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- elsődlegesen helyezze teljes egészében hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
 - másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet a „SISSI ROSSI” védjegy „bőr és bőrutánzatok” tekintetében történő lajstromozását érintő részében;
 - továbbra is másodlagosan, amennyiben a Bíróság elismeri a fellebbező jogát bizonyítékok benyújtására, helyezze a megtámadott határozatot teljes egészében

hatályon kívül, és utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé, hogy az megvizsgálja az általa elfogadhatatlannak nyilvánított bizonyítékokat, vagy – másodlagosan és a 40/94 rendelet 73. cikkében foglalt meghallgatáshoz való jog értelmében – utalja vissza az ügyet az OHIM fellebbezési tanácsa elé a meghallgatás határidejének megjelölése céljából, és

– az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

- 14 Az OHIM és a Sissi Rossi azt kérik, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezés

- 15 A megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelme alátámasztásául a fellebbező három jogalapra hivatkozik. Az első és második jogalap az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának helytelen alkalmazásából ered. Harmadik, két részre osztott jogalapjával a fellebbező a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére hivatkozik.
- 16 Mindenekelőtt a harmadik jogalapot kell megvizsgálni, azt követően pedig az első és második jogalapot.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 17 Harmadik jogalapjának első részével a fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság hibás módon vizsgálta a releváns tényezőket az érintett áruk hasonlóságának – következésképpen a szóban forgó védjegyek összetéveszthetőségének – értékelése során, amely tényezők magukban foglalják különösen, amint az a Bíróság ítélezési gyakorlatából következik, az áruk természetét, rendeltetését, használatát, valamint versengő vagy kiegészítő voltukat. E tekintetben a Bíróság C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-5507. o.] 23. pontjára hivatkozik.
- 18 Az Elsőfokú Bíróság nem vett tudomást különösen arról a körülményről, hogy az érintett áruk végső fogyasztói azonosak. Továbbá, ezen áruk rendeltetésének vizsgálata során az Elsőfokú Bíróság nem vette kellő mértékben tekintetbe a női táskák és női cipők esztétikai funkcióját, amely funkció következtében ezen áruk kiegészítő jellegűvé válnak, mivel esztétikus módon kell őket egymáshoz igazítani. Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem bizonyította az OHIM előtti eljárás keretén belül, hogy a szóban forgó árukat általában ugyanazon elárusítóhelyeken forgalmazzák. Ugyanakkor ezen eljárás folyamán a felperesnek egyszer sem ajánlották fel, hogy ezen tény alátámasztására bizonyítékokat nyújthat be.
- 19 Harmadik jogalapjának második részével a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság hibásan értékelte a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóságot. Kijelenti különösen azt, hogy az Elsőfokú Bíróság láthatólag abból a tényből kiindulva jutott következtetésére, hogy a „Rossi” családnév igen elterjedt a francia fogyasztók körében. Márpedig ezt a megállapítást egyetlen objektív tényező sem támasztja alá. A fellebbező álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság megállapítása téves, mivel az említett családnév nem elterjedt a francia területen, és olasz családnév képzetét kelti. Ráadásul egy elterjedt családnév is képes betölteni a védjegy alapvető feladatát, vagyis megkülönböztető jellegű lehet az érintett áruk vonatko-

zásában. Következésképpen a „Rossi” családnevet nem lehet kevésbé megkülönböztető jellegűnek nyilvánítani a francia területen. Jelentős megkülönböztető képessé-
gűnek kell tekinteni. Végül pedig az Elsőfokú Bíróság nem indulhatott volna ki abból a körülményből, hogy „a felperes nem azt állította, hogy a »Rossi« szó a megjelölés domináns alkotóelemét képezi”, hiszen a felperes egyetlenegyszer sem állította ennek ellenkezőjét.

- 20 A Sissi Rossi úgy véli, hogy a felperes valójában az ügy tényállási elemeinek Elsőfokú Bíróság által végzett értékelését vitatja, anélkül hogy hivatkozna megállapításainak anyagi jogi hibáira, következésképpen ez a jogalap nem tartozik a Bíróság hatáskörébe.
- 21 Az OHIM, valamint másodlagosan a Sissi Rossi ugyancsak arra hivatkoznak, hogy a fellebbező kifogásai nem megalapozottak.

A Bíróság álláspontja

- 22 A harmadik jogalap második részével kapcsolatban elegendő arra emlékeztetni, hogy kizárólag az Elsőfokú Bíróság feladata az előtte bemutatott bizonyítékok értékének meghatározása, és az Elsőfokú Bíróság nem köteles kifejezetten indokolni az előtte bemutatott minden egyes bizonyíték bizonyító erejére vonatkozó értékelését. Mindazonáltal köteles olyan indokolást adni, amely lehetővé teszi a bírósági felülvizsgálat elvégzését, és különösen lehetővé kell tennie a Bíróság számára azt, hogy az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékok esetleges elferdítését felülvizsgálja (e tekintetben lásd a Bíróság C-198/03. P. sz., Bizottság kontra CEVA és Pfizer ügyben 2005. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-6357. o.] 50. pontját).

- 23 Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróságnak jogában áll, hogy a ténybeli elemek független értékelése során figyelembe vegye azt, ha az egyik fél tartózkodik bizonyos körülményekre történő hivatkozástól.
- 24 A megtámadott ítélet 69–85. pontjában az Elsőfokú Bíróság átfogóan értékelte a szóban forgó védjegyek közötti hasonlóságot, illetve a közönség tudatában fennálló összetévesztés veszélyét, tekintetbe véve az adott ügy valamennyi releváns tényezőjét. Megállapításait jogilag megfelelően indokolta is.
- 25 A továbbiakban azzal, hogy harmadik jogalapjának első és második részével felrója az Elsőfokú Bíróságnak, hogy hibás módon vizsgálta a releváns tényezőket az érintett áruk és az ütköző védjegyek közötti hasonlóság értékelése során, a fellebbező azt kívánja elérni, hogy a Bíróság váltsa fel a tények általa végzett értékelését az Elsőfokú Bíróság értékelésével.
- 26 Az EK 225. cikkből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből következően a fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. Az Elsőfokú Bíróság hatásköre ezért kizárólag a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére terjed ki. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – amennyiben nincsen szó az elferdítésükről – nem olyan jogkérdés, amelynek vizsgálata a fellebbezési eljárás keretein belül a Bíróságra tartozna (lásd a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben 2002. szeptember 19-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 22. pontját és a C-37/03. sz., BioID kontra OHIM ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-7975. o.] 43. pontját).
- 27 Mivel a fellebbező nem hivatkozott az Elsőfokú Bíróságnál előterjesztett tények és bizonyítékok elferdítésére, a harmadik jogalap első részét és második részét – részben mint elfogadhatatlanokat – el kell utasítani.

28 A harmadik jogalapot tehát teljes egészében el kell utasítani.

Az első jogalapról

A felek érvei

29 A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette eljárási szabályzata 81. cikkét, mivel az ítéletből hiányzik az elsődlegesen előterjesztett kérelem elutasításának indokolása.

30 Az Elsőfokú Bíróságnak a jogvita terjedelmét nem kellett volna a korábbi védjegyekkel megjelölt „női cipők” és a bejelentett védjeggyel megjelölt „női táskák” közötti hasonlóságra korlátoznia. Egyrészt, noha az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott keresetét alátámasztó érvek szinte kizárólag az említett áruk közötti hasonlóságra összpontosítottak, a felperes az Elsőfokú Bíróságnak benyújtott keresetlevél több pontjában is a lajstromozás tárgyát képező védjeggyel megjelölt valamennyi áru közötti hasonlóságra hivatkozott. Másrészt a tárgyalás során hivatkozott érveket nem lehetett volna elfogadhatatlannak nyilvánítani az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a értelmében, mint az eljárás során felhozott új jogalapokat. Hiszen nem új jogalapokról, csupán az említett keresetlevélben már benyújtott kérelmeket alátámasztó kiegészítő érvekről van szó.

31 A Sissi Rossi és az OHIM álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen korlátozta vizsgálatát a „női cipőkre” és „női táskákra”, mivel nem léphet a felek helyébe, és az általuk előterjesztendő érvek híján nem vizsgálhatja saját kezdeményezésre a

jogvitához kapcsolódó kérdést. Egyébiránt, noha a felperes a tárgyalás során ténylegesen más áruk közötti hasonlóságra hivatkozott, mint amelyekre az Elsőfokú Bíróság vizsgálatát korlátozta, ez első ízben az eljárás keretén belül történt, vagyis az Elsőfokú Bíróság helyesen ítélte úgy, hogy a jogalap késedelmes.

A Bíróság álláspontja

- ³² Címe értelmében az első jogalap a megtámadott ítélet az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott elsődleges kérelem elutasítása indokolásának hiányára vonatkozik. Ugyanakkor a fellebbező fellebbezésében valójában ezen elutasítás megalapozottságát vitatja. Felrója az Elsőfokú Bíróságnak, hogy elfogadhatatlannak nyilvánította az említett kérelmet azon okból, hogy nem maga a keresetlevél tartalmazta az általa előterjesztett, ezt alátámasztó érveket.
- ³³ Meg kell tehát vizsgálni, hogy ily módon az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta-e a jogot.
- ³⁴ Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjából következik, hogy a benyújtott keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését.
- ³⁵ A Bíróság már állást foglalt ezen követelmény terjedelméről eljárási szabályzata 38. cikke 1. §-ának c) pontjában. Kimondta, hogy az előírt nyilatkozatnak kellően egyértelműnek és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy az alperes elő tudja készíteni

védekezését, illetve a Bíróság gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Mindebből következik, hogy a kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemeknek magából a kereset szövegezéséből kell egységes és érthető módon következniük (lásd a C-178/00. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2003. január 9-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-303. o.] 6. pontját és a C-199/03. sz., Írország kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-8027.o.] 50. pontját).

- 36 Ugyanezen megállapítás érvényes az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott keresetlevelekre is, mivel a Bíróság eljárási szabályzatának idézett 38. cikke 1. §-a c) pontjának, illetve az Elsőfokú Bíróság 44. cikke 1. §-a c) pontjának szövegezése azonos, és mindössze átveszik a Bíróság alapokmánya 21. cikkében foglalt kötelezettséget, amely különbség nélkül alkalmazandó a Bíróság, illetve az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott keresetlevelekre.
- 37 Következésképpen az Elsőfokú Bíróságnak – mint elfogadhatatlant – el kell utasítania az előtte előterjesztett kereseti kérelmet, amennyiben a kereset alapjául szolgáló alapvető ténybeli és jogi elemek magából a kereset szövegezéséből nem következnek egységes és érthető módon. Ennélfogva, ellentétben a felperes álláspontjával, ezen elemek hiányát a keresetlevélből nem orvosolhatja azoknak a tárgyalás folyamán történő előterjesztése.
- 38 Jelen ügyben, a megtámadott ítélet 46–48. pontjában az Elsőfokú Bíróság elutasította az elsődleges kereseti kérelmet azon okból, hogy a keresetlevélben kifejtett érvelés kizárólag „női táskákra” és „női cipőkre” hivatkozik, és nem tartalmaz egyetlen, a fellebbezési tanács azon állítását kétségbe vonó érvet sem, amely szerint a „bőr és bőrutánszatok; állatbőrök; utazótáskák és bőrdöngők” és a „női cipők” nem hasonlóak.
- 39 A fellebbező a Bíróság előtt nem terjesztett elő egyetlen olyan komoly érvet sem, amely annak bizonyítására irányult volna, hogy – ellentétben az Elsőfokú Bíróság álláspontjával – az előtte benyújtott keresetlevél tartalmazta az említett kérelmet alátámasztó ténybeli és jogi elemeket.

40 Minthogy ezen kérelem elfogadhatatlan volt, a felperes valójában új jogalapot hozott fel a tárgyalás során kereseti kérelmei alátámasztására, olyan jogi vagy ténybeli elemek bemutatásával, amelyek tárgya megegyezik a kérelem tárgyával. Márpedig az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-a értelmében az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Mivel a felperes nem hivatkozott arra, hogy ez az eset állna fenn, megállapítható, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen utasította el ezen, késedelmesen előterjesztett ténybeli elemeket.

41 Miután az Elsőfokú Bíróság nem tévedett a jogban, az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

42 A fellebbező elsődlegesen úgy véli, hogy az általa benyújtott bizonyítékok elfogadhatatlannak nyilvánításával az Elsőfokú Bíróság megsértette eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának e) pontját, amely lehetővé teszi a bizonyítékok felajánlását.

43 A fellebbező úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság, amely e tekintetben saját ítélkezési gyakorlatára támaszkodott, jelen ügytől eltérő típusú ügyekre hivatkozott. Ugyanis az Elsőfokú Bíróság által említett ítéletek olyan ügyekre vonatkoznak, amelyekben a felperesek látták, hogy az OHIM kezdetben elutasította érveiket – tehát az OHIM fellebbezési tanácsa előtt vitathatták volna az ezen elutasítást igazoló érveket –, míg

jelen ügyben, miután a felszólalási osztály a felperes számára kedvező határozatot hozott, az OHIM saját érveit első ízben a megtámadott határozatban adta elő, így módon a felperesnek nem volt lehetősége, hogy az OHIM-nak az ő álláspontjával ellentétes megállapításait az igazgatási eljárás bármely pillanatában megtámadja.

44 Másodlagosan a fellebbező a 40/94 rendelet 73. cikkének megsértésére hivatkozik, mivel az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárás folyamán nem volt módja nyilatkozatot tenni arról, hogy az érintett áruk között fennáll-e hasonlóság, vagy sem.

45 Márpedig, ellentétben az Elsőfokú Bíróság álláspontjával, a 73. cikk megsértésére történő hivatkozást nem első ízben a tárgyalás során előterjesztett, új jogalaphoz, hanem a jogalap egyszerű kifejtésének kell tekinteni, amelynek alátámasztására egyes bizonyítékokat már előterjesztettek az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresettel együtt.

46 Ugyanis ezen rendelkezés értelmében a felperesnek mindenképpen lehetőséget kellett volna adni, hogy az OHIM által első ízben előterjesztett érveket megtámadhassa. Mivel ez az igazgatási eljárás során nem történhetett meg, az Elsőfokú Bíróságnak, amely előtt az OHIM fellebbezési tanácsának határozata ellen irányuló keresetet előterjesztették, két lehetőség közül kellett választania: vagy lehetővé teszi, hogy a bizonyítékokat előtte is benyújthassák, vagy hatályon kívül helyezi a vitatott határozatot, és visszautalja az ügyet a fellebbezési tanács elé, biztosítva ezzel a lehetőséget a felperes számára, hogy megtámadhassa az első ízben az említett határozatban hivatkozott érveket.

47 A Sissi Rossi és az OHIM úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen mondta ki, hogy a vitatott bizonyítékok elfogadhatatlanok, mégpedig a megtámadott ítéletben kifejtett okoknál fogva.

- 48 A másodlagosan hivatkozott jogalapok elfogadhatatlanságával kapcsolatban a Sissi Rossi kételyeket táplál, mivel a fellebbező a 40/94 rendelet 73. cikkének a fellebbezési tanács, nem pedig az Elsőfokú Bíróság részéről történt megsértésére hivatkozik.
- 49 Mindenesetre az Elsőfokú Bíróság jogosan vélte úgy, hogy az ezen rendelkezés megsértéséből eredő jogalap elfogadhatatlan. Másfelől pedig a felperesnek kellő lehetősége volt álláspontja ismertetésére az OHIM előtti eljárás folyamán.

A Bíróság álláspontja

– Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-a e) pontjának megsértéséről

- 50 Egyrészt a 40/94 rendelet 63. cikkéből következik, hogy az OHIM fellebbezési tanácsai határozatainak hatályon kívül helyezésére vagy megváltoztatására hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabálysértés, az EK-Szerződés vagy a 40/94 rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapított kereset irányulhat. Következésképpen a közösségi bíróság e határozat felett gyakorolt ellenőrzése nem terjed túl e határozat jogszerűségének ellenőrzésén, nem tárgya tehát az OHIM fórumai által értékelt tényállási körülmények felülvizsgálata.
- 51 Másrészt ugyanezen rendelet 74. cikke (1) bekezdéséből következik, hogy a lajstromozás viszonylagos kizáró okaira vonatkozó eljárásokban, jelen ügy tárgyához hasonlóan, az OHIM által végzett vizsgálat a felek által hivatkozott jogalapokra és előterjesztett kérelmekre korlátozódik.

- 52 Mivel az OHIM nem veheti tekintetbe azon tényeket, amelyeket a felek előtte nem terjesztettek elő, a határozatok jogszerűségét nem lehet ezen tények alapján megtámadni. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság ugyancsak nem veheti tekintetbe az ezen tények alátámasztására szolgáló bizonyítékokat.
- 53 Ellentétben a fellebbező álláspontjával, az a körülmény, hogy a fellebbezési tanács az OHIM előtt benyújtott bizonyítékokból kiindulva jutott a felszólalási osztályétól eltérő következtetésekre, e tekintetben nem bír jelentőséggel, hiszen a bizonyítékok említett fellebbezési tanács által végzett értékelése mindenképpen megtámadható az Elsőfokú Bíróság előtt.
- 54 Ezenfelül, ahogyan az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg, amennyiben a fellebbező úgy véli, hogy a fellebbezési tanács a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatát megsértve megfosztotta őt annak a lehetőségétől, hogy a szóban forgó bizonyítékokat az igazgatási eljárás során időben bemutassa, úgy hivatkoznia kellett volna erre a jogalapra a megtámadott határozat hatályon kívül helyezése iránti kérelme alátámasztásakor. Abból, hogy a fellebbezési tanács megsértette a felperes meghallgatáshoz való jogát, nem következik az, hogy az Elsőfokú Bíróság olyan tényeket és bizonyítékokat értékeljen, amelyeket nem terjesztettek elő korábban az OHIM fórumai előtt.
- Az Elsőfokú Bíróságnak a 40/94 rendelet 73. cikkének fellebbezési tanács általi állítólagos megsértésével kapcsolatos jogi tévedéséről
- 55 Előjáróban meg kell állapítani, hogy ellentétben a Sissi Rossi álláspontjával, ez a kifogás elfogadható, mivel a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy tévedett a jogban azzal, hogy nem állapította meg a 40/94 rendelet 73. cikkének fellebbezési tanács részéről történő állítólagos megsértését.

- 56 E kifogás megalapozottságával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az Eljárási Szabályzat 48. cikke 2. §-a első albekezdésének értelmében az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel.
- 57 Márpedig a fellebbező nem vitatja, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt benyújtott keresetlevélben nem rótta fel, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 40/94 rendelet 73. cikkének második mondatát, mivel ezen kifogással első ízben a tárgyalás során élt. Nem vitatja továbbá azt sem, hogy az ezen kifogást alátámasztó bizonyítékok léteztek és ismertek voltak előtte keresetlevelének az Elsőfokú Bíróság Hivatalához történő benyújtásának idején.
- 58 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság nem tévedett a jogban azzal, hogy nem állapította meg a 40/94 rendelet 73. cikke második mondatának állítólagos megsértését.
- 59 A második jogalapot tehát el kell utasítani.

A költségekről

- 60 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel pervesztes lett, az OHIM és a Sissi Rossi Spa kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság a Sergio Rossi Spa-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások